

NINNA RUTH CASPERSEN

Da Ninnas mand dør ved en fejloperation efter 40 års ægteskab, står hun tilbage med en følelse af tomhed. Hun finder alligevel et nyt fællesskab i Brabrandkoret og kan igen glæde sig over livet.

KORET FIK NINNA GENNEM SORGEN

Tekst og foto af Manon Buch fra Danmarks Medie- og Journalisthøjskole, 1. semester hold 2.

Atten kvinder smiler fra den sorte ramme. De er tæt klynget sammen, nogle med armene om hinandens lænd, andre støttende skulder-mod-skulder. De gør det, både fordi pladsen er trang, men også fordi de holder af hinanden. De blanke perlekæder og det farvestrålende tøj samt vinglassene i hånden vidner om en dejlig dag for ikke så længe siden.

I dag er vinen drukket, tøjet hængt i skabet og de atten kvinder hænger på Ninna Ruth Caspersens væg på plejehjemmet Sct. Olaf i Brabrand. Det er efterhånden et par år siden, at hun har set de andre sytten kvinder på billedet.

"Vi er gledet fra hinanden. Det har nok noget med alderen at gøre," siger den nu 95-årige Ninna. "Når man først bliver svagtseende eller hørende, er det bare sværere at få det til at fungere sammen. Man skal have et vist overskud."

OPERATIONEN DER GIK GALT

Ninnas kærlighed til koret starter med hendes mand Allan. Hun møder ham i starten af tyverne, og sammen får de to børn:

Anne-Grethe og Niels.

"Det var den bedste tid i mit liv. Han var en mand fuld af humør og altid vittig," siger Ninna. "Han var altid glad, og det var jo det, der var så sørgeligt til sidst. Han blev så træt".

Da Ninnas mand skulle have en by-pass operation for 30 år siden, var der ingen, der kunne have forudset konsekvenserne. En tabt clips i hjertesækken og en re-operation førte til at Ninnas mand gik bort et lille år efter.

"Lægen ringede og forklarede om fejloperationen. Han sagde, at han havde skældt sygeplejersken ud. Det var som om, at han ville lægge fejlen over på hende. Det synes jeg var usmageligt. Det var jo en menneskelig fejl, og dem kan vi alle begå," siger Ninna.

Sådan slutter 40 års ægteskab og efterlader Ninna med sorgen og den gabende tomhed efter en mand, der har været hendes et og alt hele hendes voksne liv. Tilbage er kun spørgsmålet: Hvad gør jeg nu?

DET HANDLER OM KAMMERATSKAB

Selvom familien og specielt barnebarnet Anne-Sophie betyder en del for Ninnas nye tomrum, er der én speciel ting, der får hende igennem sorgen.

"Det vigtigste var, at jeg meldte mig ind i sangkoret," siger Ninna. "Det hjalp mig videre i mit liv gennem sangen og de gode venner." Ninna begyndte i Brabrand Sangkor et par år efter mandens død og stoppede ikke før, dirigenten gav op. Hun nåede at være med i nogle og tyve år. Sangkoret blev hendes fællesskab. De tog på ture rundt i landet, gik på højskolekursus og blev hinandens bedste venner.

"Da min mand var i live, gik han meget op i at gå i loge. Dengang kunne jeg ikke forstå, at han gad bruge så meget tid på det, da han også arbejdede en del. Men efterhånden, som jeg fortsatte i sangkoret, forstod jeg, hvad det hele handlede om. Det handler om kammeratskab, og det er altså uundværligt."

ENHVER SYNGER MED SIT NÆB

Koret turnerede landet rundt og sang mange forskellige steder. Standarden var høj, og derfor gik alderen til sidst ind og satte en stopper for sangen.

"Jeg savner koret hver eneste dag. Man bliver bare nødt til at acceptere, at når man bliver 90 år, kan man godt stå af, for der lyder stemmen ikke længere særlig godt," siger Ninna. "Jeg er god til at være realistisk. Det har altid været vigtigt for mig at være dygtig, og alderen giver bare en del skavanker."

Det er fire år siden, at Nina stoppede i koret. Sangen holder hun dog stadig i live. Hver anden fredag på Plejehjemmet Sct. Olaf synges der sange fra Højskolesangbogen. Derudover er der gudstjenester samt et par arrangementer om måneden, hvor Ninna synger med. "Jeg er jo en realist. Stemmen er ikke den samme mere, når man når en vis alder. Jeg prøver da at synge med. Alle synger med deres næb, så godt som de nu kan.

Koret er samlet. Ninna står i blå skjorte og sort nederdel nummer 4 fra venstre.